

bestaan, je voedsel, je verzorging. Daar is," en hij knikte naar Bart, „dat jonge mensch. Een nice boy, maar eigenwijs! Hoe dikwijls heb ik hem niet gezegd: „boy, wat jij noodig hebt, dat is een girl! Zie eens," hij wees met zijn hand over de tafel, zonder kleed, het omgekeerde kistje waarop de cigarettten stonden, de leege armoedige binnengalerij, „denk je, dat het er hier zoo zou uitzien als hij een girl had? Zie je dat zoo bij mij, bij Schriecke? Is er iemand zooveel ziek als hij? Maar hoe kan het ook anders, wat is zijn eten? Blikjes, conserven, en nooit wat anders; als zijn malaria over is krijgt hij beriberrie, dat zul je zien. Och wat, ik ben toch niet voor niets vijf en twintig jaren in de rimboe. Is mijn body nog sterk of niet?" Uitdagend keken de doordringend-lichte oogen, onder de nog-donkere brauwen den kleinen kring van luisterende mannen rond. Als een zegepraal rustte op de vierkante schouders de jeugdig-oude kop, onder den glans van het zilver-witte haar.

Mac-Arthur, dacht Verhallen, en hij proefde fijntjes de ironie, verdedigde het recht op pait en de inlandsche vrouw met den fanatieken geloofsijver van een hoogepriester. Als een verraad aan de moraal bekrachtigde dit nog altijd mooie mannen-lichaam zijn onaantastbare levenswet. En niets van een oude sater was er in hem, geen spoor van verdierlijking en toch werd er gefluisterd, dat in zijn jonge jaren geen koelievrouw veilig voor hem was. Als een tijger had hij de eenzame exploratie-velden overheerscht, nemend waar zijn lust hem voerde. En deze zelfde man had nachten over Bart gewaakt, vol zorg om het jonge lichaam, dat worstelde tegen de sloopende koorts.

„Mr. Verhallen, je drinkt niet, what's the matter?"

De gezichten van de mannen waren verhit en opgezet, de jonge Amerikaan, die ajer blanda dronk, gaapte achter zijn hand, maar Van Meurs, in zijn grappig Engelsch, liet zijn aandacht niet los. Hij fluisterde Mr. Lang wat in en Schriecke lachte er goedig om.

„Heb je het gehoord, een buitenkansje, wat? Hei, Van Geen, wist jij dat al?"

„Wacht nou tot de chinine is uitgewerkt," ried Mac-Arthur, „wat jij boy?" maar Bart had het luid-gefluisterd grapje niet verstaan.

„Zeg, wist je dat nog niet? Een buitenkansje, man, de ronggengs *) worden opgedoekt en wie er eentje hebben wil, die zegt het maar." Bart voelde hoe Verhallen naar hem keek en ook Schriecke. Had Mac geknip-oogd tegen Van Meurs? Nou gewoon doen, onverschillig „Zoo, nee, niets van gehoord, zuur voor de koelies."

„Maar niet zuur voor jullie," flapte Van Meurs er uit. „Prachtmeiden zijn er bij."

„Nou, dat is dan een bof," zei Bart onverschillig maar innerlijk vocht

*) Dansmeiden.